

IVÁDY BALÁZS

A múlt század megmentése

*Hans Castorp körött
tömött a köd.
A katlan lakatlan,
a faházon lakat van.
Az álom és az eszme
ráfagyott az ereszre.
És Castorp mégis felkel.
Hóban lécnymok.
Beletaposva művét
a Davos-i hegyoldalba
a mester megmenti a századot.*

Elkülönülten, tépázva

*Mint az eső, ha csak éppen szitál,
permetez ránk őseink veritéke, a múlt.
Ha összegyűlik arcunk redőiben,
és lecseppen a padlóra ízes sava,
kimarja talpbőrét annak, ki belelép.
Kimarja a lelkét annak,
ki sokat akar felejteni.

És elkülönülten, tépázva éri a halál azt.*

Alkony, sivatag

*a nap alatt e szürke, szakadt kelme,
alkony-szötte fényselyem.
de ránk már az ős-sötét nehezül,
sorsunk bélyege: a félelem.
tízezer fekete atmoszféra dühöng köröttünk.
a lét-kuktában önnön húsunk puhul.
préssel a vágy, a bűn, az öntudat.
Isten hajnalt akart, s most mégis alkonyul.
magány-kövek görögnek hangtalan
a mindenség ereiben.
hol találunk, béke, irgalom?
ha erre nem, merre igen?
könnyek sója a szemgödörben,
benne kristályosodó egyedüllét.
szél fodrozza éjjelente
bánatunkat, e homokdűnét.
ez a jussunk. ez a vízió.
ez a sivatag, a kárhozat sivataga.
madarak talán laknak itt.
a porban tipegő hitünk lábnyoma.*